

Ja tenim 'murciano'

Fa uns quants anys, almenys des que Félix de Azúa va encetar la famosa polèmica sobre Barcelona i el Titànic, que, seguint-ne la lliçó, els lectors ganduls no han deixat de citar un poema de Jaime Gil de Biedma ('Barcelona ja no és bona...') com a paradigma de l'esperança que algun dia els immigrants a Catalunya (els 'murcianos') s'imposaran al 'patrón que les paga' i al 'salta-taulells que les desprecia'. En el seu dia, Carlos Barral ja va amonestar Azúa pels seus excessos interpretatius sobre aquell poema.

Fa uns quants anys, almenys des que Félix de Azúa va encetar la famosa polèmica sobre Barcelona i el Titànic, que, seguint-ne la lliçó, els lectors ganduls no han deixat de citar un poema de Jaime Gil de Biedma ('Barcelona ja no és bona...') com a paradigma de l'esperança que algun dia els immigrants a Catalunya (els 'murcianos') s'imposaran al 'patrón que les paga' i al 'salta-taulells que les desprecia'. En el seu dia, Carlos Barral ja va amonestar Azúa pels seus excessos interpretatius sobre aquell poema. Tanmateix, no hi ha ocasió en què els populistes espanyols, des d'Alfonso Guerra fins a Arcadi Espada, no treguin punta de la petició de Gil de Biedma davant 'el despedazado anfiteatro de las nostalgias de una burguesía' (la barcelonina i, per extensió, catalana). Posats a sentir nostàlgia, jo també en sento, dels saltataulells del CADCI. Deixant de banda el fet que, en termes de psicologia històrica (!?), les nostàlgies d'aquella burgesia més aviat s'inclinarien pels seus edificis singulars, escampats per tot l'Eixample, sobta comprovar que, tot d'una, i a partir de la mala consciència d'un membre castellà de l'esmentada classe, la poesia s'usi com a manual de sociologia per convertir el 'murciano' en representant del nou subjecte històric català. I aquesta tria, gens imparcial, encara sorprèn més quan es fa en detriment de la persona pública de Gil de Biedma, que no va dubtar a posar a parir els pretesos 2.300 signataris del Manifiesto de l'any 1980, inspirat per Jiménez Losantos i Amando de Miguel, que és a la base del procés que ha menat a la fundació del partit del Ciudadano Sin Atributos. (Els inspiradors del qual, per cert, igual que el seu president, no ho són pas gaire, 'murcianos'.) Doncs, bé: a hores d'ara, la demanda de Gil de Biedma ja s'ha complert, perquè, a la Generalitat, hi manarà un 'immigrat'. (No tenim notícia que sigui en perjudici dels amos ni en benefici dels 'murcianos', ni tampoc sabem que els saltataulells vagin pel carrer mossegant-se els punys de ràbia.) I, com que no ha estat fabricat a la carrera, a cops d'espasa, per babaus o per bufons, als senyors que tenien el poema de Gil de Biedma a la tauleta de nit, Pepe Montilla no els fa peça. I no els en fa, de peça, perquè, vulgues no vulgues, ser president de Catalunya significa posar-se al servei de la catalanitat. Certament, d'una catalanitat esbiaixada. La que a mi no m'agrada per oportunista. La que agafa l'Espriu de 'La pell de brau' i n'esmenta el poema XXIV ('Si et criden a guiar / un breu moment...'), quan en tenia a l'abast la continuació en el poema XXV, allà on diu: 'És ara vil el poble de senyors, / s'ajup en el seu odi com un gos, / lladra de lluny, de prop admet bastó, / enllà del fang segueix camins de mort.' Els sona, la liquidació del 'debat identitari'? Qui va triar els versos llegits, amb la humil convicció d'un servidor del poble, pel president Montilla, sabia què feia: pel mateix preu, li recordarem aquells altres del poema XXIX: 'el qui vol enganyar-se / ho pot fer sense esforç. / Ara dèiem 'tarda', / després direm 'matí', / però ens perdem per sempre / en la mateixa nit.' Ai, aquests filòlegs del fragment, com us heu de veure...!

1 desembre 2006

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)